

Wyznanie wiary ARCHE^{1*}

Głoszone przez Pastora Wolfganga Wegerta

1. Pismo Święte

Żywy Bóg objawił się ludziom w dziele stworzenia². Ponieważ każdy rozsądny człowiek może przez poznanie umysłem rozpoznać, że za wszystkim stoi wieczny i wszechpotężny Bóg³, dlatego dla nikogo nie ma przeprosin⁴.

Przez Pismo Święte, zwaną także Biblią, Bóg objawił się w szczególny sposób, tak człowiek mógł uzyskać nie tylko ogólne poznanie Boga, lecz także zbawienie i życie wieczne. Wierzimy, że Biblia jest zainspirowana przez Ducha Świętego⁵ i dlatego jest ona niezmiennym Słowem Bożym, napisanym przez ludzkich pisarzy. Składa się ona z 39 ksiąg Starego Testamentu i 27 ksiąg Nowego Testamentu, a jej tekst może zostać wyłożony tylko w kontekście całej Biblii. Jest ona całkowicie i kompletnie wystarczająca, nic nie musi do niej zostać dołożone ani odjęte. Wszystkie sformułowane wyznania ludzi, kościołów czy parafii muszą zostać sprawdzone w świetle całej Biblii.

Co się tyczy nauki, Pismo Święte jest pewną normą i kierowniczą linią dla całego chrześcijańskiego życia. Jest ona także dla wierzących posilającym duchowym daniem i wolą jej jest, aby codziennie była przez nich czytana, badana i stosowana w życiu, dlatego ratunek dla ich wybawienia przez wiarę jest w Jezusie Chrystusie⁶.

¹ Gemeinde und Missionswerk ARCHE e.V., Doerriesweg 7, 22525 Hamburg, www.arche-gemeinde.de
Wersja z 19 Marca 2007

* Tłumaczenie z języka niemieckiego

² Psalm 19, 2

³ Rzymian 1, 19-20

⁴ Rzymian 1, 20+32

⁵ Tymoteusz 3, 16

⁶ Tymoteusz 3, 15

2. Jedyny Bóg w Trójcy

Wyznajemy jednego, jedyne¹ prawdziwego i Wszechmogącego Boga, Stworzyciela Nieba i Ziemi². Jest On wiecznym Duchem³ i istnieje przez samego siebie⁴ w absolutnej niezależności⁵. Jest doskonały w świętości, sprawiedliwości, prawdzie i miłości i się nie zmienia. Chociaż jest jedynym Bogiem, który absolutnie nie może być podzielony, to musi jednakże zostać wyróżniony, jako trzy osoby: Bóg Ojciec, Bóg Syn Boży i Bóg Duch Święty⁶. Dlatego, że Ojciec nie jest od kogoś, nie jest On ani stworzony ani zrodzony. Jednakże Syn jest w wieczności zrodzony od Ojca i od Niego pochodzi⁷. A Duch Święty

¹ 5 Mojżeszowa 4, 35

² 5 Mojżeszowa 4, 19

³ Jan 4, 24

⁴ Jan 5, 26

⁵ Dz. Ap. 17, 25

⁶ Mateusz 28, 19; 2 Koryntian 13, 13

⁷ Jan 1, 14+18; Jan 3, 16

Jest zarówno od Ojca i też od Syna⁸. Jako że są oni w trzech osobach sami w sobie Bogiem, nie są jednakże trzema Bogami, lecz JEDNYM, który może być pojęty tylko sam w sobie.

⁸ Jan 15, 26; Jan 16, 7; Galacjan 4, 6

3. Boże postanowienie

Bóg wszystko, co się wydarza od wieczności, ustanowił sam w sobie przez doskonałą mądrość i święte postanowienie swojej wolnej i niezmiennej woli¹, oczywiście, co się tyczy grzechu, nie jest ani jego autorem ani jego udziałem w jakikolwiek sposób². Przez to odgórne postanowienie wszystkie rzeczy nie będą nikomu uczynione gwałtem, lecz Boży zamiar dochodzi do skutku przez wolność ludzkiej decyzji³. Jego odgórna przewidywalność nie opiera się jedynie na tym, że On jedynie wie, co się wydarzy, lecz także na tym, że On od wieczności tak postanowił⁴.

¹ Izajasz 14, 24+26-27; Izajasz 46, 10; Przypowieści 19, 21; Przypowieści 16, 9; Daniel 4, 32-34; Efezjan 1, 11; Hebrajczyków 6, 17; Łukasz 12, 7; Łukasz 21, 18

² Jakub 1, 13-14; 1 Jana 1, 5; 4 Mojżeszowa 23, 19

³ Dz. Ap. 4, 27-28; Jana 19, 11; Dz. Ap. 2, 23

⁴ Dz. Ap. 2, 23

4. Stworzenie

Bóg Ojciec, Syn i Duch Święty², aby objawić¹ swoją wieczną władzę, modrość, dobroć i chwałę, uczynili Świat i wszystko, co na nim jest, zarówno widzialne jak i nie widzialne³, w ciągu sześciu dni⁴. Potem Bóg uczynił wszystkie inne swoje dzieła, stworzył ludzi, mężczyznę i kobietę, nie jednakowych, ale o równej godności na obraz Boży⁵, w sprawiedliwości i świętości i bez grzechu. Ponieważ zostali stworzeni dla czci swojego Stwórcy, by na zawsze żyć we wspólnocie z Nim i aby rządzić na Ziemi⁶. Ażeby mogli dla siebie zatrzymać wspaniałość raju, Bóg dał im przykazanie. Byli oni zdolni to zachować, jednakże mieli też możliwość, aby to przekroczyć, przy czy kierowali się swoją wolną wolą⁷.

¹ Rzymian 1, 20

² 1 Mojżeszowa 1, 1-2; Jan 1, 2-3; Hebrajczyków 1, 2

³ Kolosan 1, 16

⁴ 1 Mojżeszowa 1, 31

⁵ 1 Mojżeszowa 1, 27

⁶ 1 Mojżeszowa 1, 27

⁷ 1 Mojżeszowa 3, 6

5. Boża opatrność

Do prowadzenia swojego odgórnego postanowienia, Bóg prowadzi i rządzi wszystkimi stworzeniami, działaniami i wydarzeniami¹ – od najmniejszych do największych² – w doskonały sposób przez swoją świętą opatrność³.

¹ 1 Kolosan 1, 17; Psalm 135, 6; Przypowieści 16, 9; Psalm 103, 19; Dz. Ap. 17, 28; 1 Tymoteusza 6, 15

² Mateusz 6, 26-30; Mateusz 10, 29-31

³ Izajasz 45, 9; Przypowieści 16, 33; Amosa 3, 6; Izajasza 45, 7

Dlatego człowiek nie umiera na przykład przez swoją chorobę lub jakiegoś przypadku, lecz przez wolę Bożą⁴. Chcą czy niechcą dla wszystkich ludzi jest to porządek, w którym wszystkie wydarzenia i prawa natury kierowane są zawsze według wiecznej Bożej opatrności⁵. Przez nią zarządza wszystkimi rzeczami aż do najmniejszych szczegółów tak, że nie może się nic innego wydarzyć, jak tylko punktualne spełnienie Jego świętego i historycznego celu oraz Jego końcowe uświęcenie. Jako chrześcijanie nie jesteśmy zatem przedmiotem zabaw innych ludzi, szatana, przypadków albo sił natury, lecz jesteśmy pod przewodnictwem Bożej opatrności, które służy nam wyłącznie do lepszego⁶ tak, że nie ma żadnego powodu występować przeciwko ludziom, okolicznościom a nawet przeciwko Bogu⁷.

⁴ Psalm 31, 16; Hiob 14, 5; Psalm 39;5

⁵ 1 Mojżeszowa 45, 8; Jan 19, 11; Przypowieści 16, 4

⁶ Rzymian 8, 28; Efezjan 5, 20

⁷ Treń 3, 34-39

6. Człowiek upadły

Mimo wspaniałego błogosławieństwa w raju pierwsi ludzie nie byli skłonni dziękować Bogu i żyć dla czci swojego Stwórcy. Zamiast tego posłuchali zwodzicielskiego szatana i złamali Boże przykazanie¹. Bóg zgodnie ze swoim odwiecznym postanowieniem pozwolił na to, aby dla Jego chwały w historii zbawienia stworzyć coś jeszcze lepszego².

Jednakże z powodu włamania się grzechu, człowiek stracił znaczący element Bożego podobieństwa³, przez co nie był już więcej czystym, świętym, niewinnym i sprawiedliwym, i dlatego znajduje się do dnia dzisiejszego pod Bożym gniewem, wieczną śmiercią i przekleństwem⁴.

Ponieważ cała ludzkość, jako potomstwo Adama, stała się zepsuta przez grzech⁵, dlatego też przed Bogiem jest tak samo winna⁶. Przez zepsucie swojej natury, każdy człowiek jest duchowo martwy⁷, przez co nienawidzi Bożego dobra i miłuje wszelkie zło⁸ tak, że codziennie przekracza Boży zakon i jest poddany wszelkiej podłości.

¹ 1 Mojżeszowa 3, 13+17; 2 Koryntian 11, 3

² Rzymian 11, 32-36; 2 Samuela 24, 1; 2 Samuela 16, 10

³ Rzymian 3, 12+23; Rzymian 7, 18; Efezjan 4, 24; Kolosan 3, 10

⁴ Jan 3, 36; 2 Piotra 3, 7

⁵ Rzymian 5, 12+19; 1 Koryntian 15, 20-22; Psalm 51, 7; Hiob 14, 4

⁶ Rzymian 3, 19

⁷ Efezjan 2, 1-3+5; Kolosan 2, 13

⁸ Mateusz 7, 17-18; Rzymian 3, 10-12; Rzymian 7, 18; Rzymian 8, 7; 1 Koryntian 2, 14

7. Wybranie i więzy łaski

Odstęp między Bogiem a człowiekiem jest tak wielki, że Wszechmogący nie jest do niczego zobowiązany w stosunku do niego¹, nawet, jeśli człowiek całą swoją wszelką winność będzie pokazywał przed Bogiem².

¹ 5 Mojżeszowa 32, 4+39; 2 Samuela 10, 12; Izajasz 46, 9; Psalm 50, 21; 97, 9; 113, 4-5

² 1 Kronik 29, 14; Hiob 22, 2-3; Łukasz 17, 10; Rzymian 11, 35

Dlatego Boża zapomoga nigdy się nie dzieje z zobowiązania, lecz z dobrowolnej łaski. Ona była też powodem przymierza³, które postanowił po tym, jak człowiek przez swój upadek doprowadził się pod przekleństwo. To przymierze jest już widoczne w Starym Testamencie, ale w pełni objawione jest w Ewangelii⁴. Co do wybawienia wybranych przez istniejącą Ewangelię, przymierze to opiera się na więzi pomiędzy Ojcem i Synem⁵. Przez łaskę tego przymierza grzesznicy otrzymują w Jezusie Chrystusie wybawienie i wieczne życie, to chwyta ich w radość wiary⁶, przez co są zdecydowani i chętni przez Ducha Świętego do wiary i zdolni do dobrych uczynków⁷.

³ Hebrajczyków 8, 10-13; 10, 14-18; Efezjan 2, 12-13; Hebrajczyków 9, 15

⁴ Rzymian 16, 25-27; Efezjan 3, 5

⁵ Psalm 110, 4; Jan 17, 9+24; Efezjan 1, 3-11; 2 Tymoteusz 1, 9

⁶ Jan 3, 16; Rzymian 10, 9; Galacjan 3, 11

⁷ Ezechiel 36, 26-27; Jan 6, 44+65

8. Ludzka odpowiedzialność

Nauka o Bożej suwerenności, mianowicie, że Bóg kieruje wszystkimi myślami, słowami i działaniami człowieka i nauka o odpowiedzialności człowieka, musi być przez człowieka całkowicie i w pełni zaakceptowana, jako Boża prawda, chociaż z logicznego punktu widzenia te dwie nauki wydają się sobie zaprzeczeniem. Dlatego każdy człowiek, wierzący czy niewierzący jest całkowicie odpowiedzialny za swoje uczynki¹. Nie jest możliwe, aby odpowiedzialność za okoliczności zrzucić na innych ludzi albo nawet na Boga². Dlatego człowiek zobowiązany też jest, aby samemu szukać Boga³ a nie zamykać się na Niego⁴, nawrócić się i wierzyć w Ewangelię⁵. Kościół Jezusa natomiast zobowiązany jest, aby głosić Ewangelię wszystkim ludziom bez wyjątków⁶.

¹ 5 Mojżeszowa 30, 15; Mateusz 23, 37; 25, 1; Rzymian 2, 5; Galacjan 6, 7

² Rzymian 2, 1; Jakub 1, 13-15

³ Amos 5, 4; Jeremiasz 29, 13-14; Dz. Ap. 17, 27

⁴ Hebrajczyków 3, 15

⁵ Marek 1, 15; Dz. Ap. 2, 40; 14, 15; 16, 31; 2 Koryntian 5, 20

⁶ Mateusz 28, 18-20; Marek 16, 15-18

9. Jezus Chrystus

Tutaj zostaną wyłożone wyznania o Jezusie Chrystusie, które są tajemnicą jego osoby, jako istota pełniąca absolutnie kluczową rolę na tym świecie oraz opiszemy historię zbawienia.

Syn Boży

Jezus Chrystus jest od wieczności² Synem żywego Boga¹, drugą osobą Trójcy Świętej³. On nie jest stworzony⁴, lecz jest jedną istotą z Ojcem⁵ i prawdziwym Bogiem⁶, któremu należy się pełne uwielbienie i godność⁷.

¹ Mateusz 16, 16

² Kolosan 1, 17; Objawienie 1, 17

³ 1 Koryntian 8, 6; 1 Tymoteusz 2, 5

⁴ Jan 8, 58; Hebrajczyków 1, 7-8; Hebrajczyków 7, 3

⁵ Hebrajczyków 1, 3

⁶ Jan 1, 1; Hebrajczyków 1, 8+9; Jan 20, 28; Rzymian 9, 5; 1 Jana 5, 20

⁷ Mateusz 2, 11; Mateusz 14, 33; Objawienie 5, 8-14

Pośrednik

W swoim wiecznym postanowieniu, Bogu upodobało się ustanowić Pana Jezusa Chrystusa, zgodnie z wiecznym przymierzem (spójrz „Przymierze Łaski), pośrednikiem² pomiędzy Bogiem a ludźmi¹ i głową swojego Kościoła³, który był mu przeznaczony od samego początku, aby ich uratować, uświęcić i uwielbić⁴.

¹ Izajasz 42, 1; 1 Piotra 1, 19-20; 1 Tymoteusza 2, 5; Hebrajczyków 12, 24; 7, 22; Jan 3, 16

² Hebrajczyków 5, 4-5

³ Efezjan 1, 22; 5, 22; Kolosan 1, 18

⁴ Izajasz 53, 10; Jan 17, 6; Rzymian 8, 30

Prawdziwy Bóg i prawdziwy człowiek

W wyznaczonym czasie Jezus Chrystus wziął na siebie ludzką naturę¹, zostając spółdzonym przez Ducha Świętego od Ojca i zrodzonym przez Marię dziewicę². Przez to, stał się tak samo słaby jak my, lecz pozostał bez grzechu³. Mimo, że stał się człowiekiem z wolnej woli⁴, to jednak pozostał także i Bogiem⁵. Jest to jedyna w swoim rodzaju, zjednoczona ludzka i Boża istota. Ale nie był wymieszany po połowie, lecz był równocześnie w całej pełni prawdziwym Bogiem i też prawdziwym człowiekiem⁶.

¹ Jan 1, 1+14; 1 Jana 5, 20; Galacjan 4, 4

² Łukasz 1, 27+31+35

³ Hebrajczyków 2, 14+16-17; Jan 10, 18; Filipian 2, 8

⁴ Psalm 40, 8-9; Hebrajczyków 10, 5-11; Jan 10, 18; Filipian 2, 8

⁵ Łukasz 1, 35; Kolosan 2, 9; Rzymian 9, 5

⁶ Rzymian 1, 3-4; 9, 5; 1 Tymoteusz 2, 5

Wybawca

Przez tą podwójną postać w Bożej i ludzkiej istocie, wypełniło się założenie urzędy pośrednictwa¹. Był On do tego namaszczony i wypełniony Duchem Świętym, jak nikt inny². Pomimo wszelkiej słabości bycia pod zakonem prawa miał moc, żeby wszystko w posłuszeństwie wypełnić³. W swojej niewinności był godnym poręczycielem, który wziął na siebie w gorzkim cierpieniu⁴ i męce⁵ nasze grzechy, jako zastępstwo za nas⁶ by w ten sposób znieść dla nas aż do śmierci gniew Bożego sądu⁷.

¹ Dz. Ap. 10, 38; Hebrajczyków 12, 24; 7, 22

² Psalm 45, 8; Dz. Ap. 10, 38; Jan 3, 34

³ Galacjan 4, 4; Mateusz 3, 15; 5, 17; Filipian 2, 8

⁴ Mateusz 26-27 [historia ukrzyżowania – prosimy przeczytać]

⁵ Mateusz 27, 37-38; Łukasz 22, 44; Mateusz 27, 46

⁶ Galacjan 3, 13; Izajasz 53, 4-6; 1 Piotra 3, 18

⁷ Filipian 2, 8

W ten sposób stał się dla wszystkich pewnym Zbawicielem⁸, dla tych, którzy według Bożego zamiaru i łaski uchwycili się zbawienia⁹. Wszyscy oni są własnością Chrystusa i są Jego spadkobiercami¹⁰.

Trzeciego dnia, kiedy zmartwychwstał spośród umarłych¹², miał to samo ciało, w którym cierpiał¹¹ i w tym samym ciele wstąpił też do nieba, gdzie siedzi po prawicy Ojca¹³ i wstawia się za nami¹⁴.

⁸ Rzymian 5, 19; Hebrajczyków 9, 14; 10, 12+14; Rzymian 3, 25-26

⁹ Efezjan 1, 11+14; Hebrajczyków 9, 15; Jan 6, 37+39

¹⁰ Izajasz 53, 10-12; Jan 17, 6; Tytus 2, 14; 1 Piotra 2, 9

¹¹ Dz. Ap. 2, 23-24+27; 13, 37

¹² 1 Koryntian 3-4; Jan 20, 25+27

¹³ Marek 16, 19; Dz. Ap. 1, 9-11

¹⁴ Rzymian 8, 34; Hebrajczyków 9, 24; 7, 25

10. Nowo narodzenie i skuteczne powołanie

Każdy człowiek z powodu grzechu jest martwy duchowo i przez to absolutnie nie zajmuje się przesłaniem o zbawieniu¹, ponieważ potrzebuje suwerennego Bożego dotknięcia, które doprowadzi grzesznika ze śmierci do życia². Dlatego Bóg posłał do tego Ducha Świętego³, który w odpowiednim czasie pobudzi swoich wybranych i powołanych do pobożnego życia⁴. On otwiera im oczy, aby ujrzeli swój stan zatracenia⁵ i przyprowadza ich do pokuty i do wiary w Chrystusa i pomaga nawrócić się do ich Zbawiciela⁶. To ponadnaturalne przeżycie w sercu człowieka, jest cudem Bożego nowo narodzenia, które Biblia także określa, jako „bycie nowo narodzonym”⁷. Przez nowo narodzenie ludzie będą skutecznie przyciągnięci do Chrystusa, ale tak, że przyjdą do niego całkowicie z wolnej woli, ponieważ przez łaskę będą tego chcieli osobiście⁸.

¹ Efezjan 2, 1-3

² Efezjan 2, 4-5+8-9; 2 Tymoteusz 1, 9; Rzymian 9, 11; Tytus 3, 4-5

³ Ezechiel 37, 26

⁴ 1 Koryntian 2, 14; Efezjan 2, 5; Jan 5, 25; Ezechiel 36, 26

⁵ Dz. Ap. 26, 18

⁶ Jan 6, 37; Ezechiel 6, 37; 5 Mojżeszowa 30, 6; Filipian 2, 13

⁷ Jan 3, 3-8

⁸ Psalm 110, 3; Hohelieda 1, 4

11. Ludzka wolna wola

W rajskim stanie niewinny człowiek posiadał wolność i zdolność czynienia tego, co przed Bogiem było dobre¹. Nie był jednak na tyle silny, aby od tego nie odpaść².

Po upadku w grzech dalej człowiekowi pozostała wolność i zdolność do działania odnośnie swojego własnego naturalnego życia³. Jednak, co się tyczy rzeczy duchowych, związanych ze zbawieniem, człowiek stracił chęć, aby zdecydować się na duchowe dobro.

¹ Przypowieści 7, 29; 1 Mojżeszowa 1, 26

² 1 Mojżeszowa 2, 16-17; 1 Mojżeszowa 3, 6

³ Mateusz 17, 12; Jakub 1, 14; 5 Mojżeszowa 30, 19

To oznacza, że człowiek naturalny, z powodu swojej upadłej natury, nie może być przychylnie ustosunkowany do Bożych zasad⁴ i dlatego nie ma też woli i siły, aby się nawrócić⁵.

Jednakże, jeśli żywy Bóg przez nowo narodzenie przeniesie grzesznika w stan łaski, uwolni go z niewoli grzechu⁶ i uczyni go zdolnym do czynienia tego, co jest duchowo dobre⁷, to wtedy także z radością nawróci się do Chrystusa.

Z powodu zostawionego jeszcze w nim zepsucia, jego wolna wola nie jest tylko przychylna duchowemu dobru, lecz w zależności od sumienia czasem wybiera on jeszcze zło⁸. Dopiero w stanie doskonałości i wspaniałości Bożej ludzka siła będzie tak wyrazista, że sam będzie chciał wyłącznie Bożego dobra i sam też je będzie czynił⁹.

⁴ Efezjan 2, 1+5; Rzymian 8, 7

⁵ Jan 6, 44+65; 1 Koryntian 2, 14; Tytus 3, 3-5

⁶ Kolosan 1, 13; Jan 8, 34+36

⁷ Filipian 2, 13; Rzymian 6, 18+22

⁸ Rzymian 7, 15+18+19+21+23

⁹ Efezjan 4, 13; 1 Jana 3, 2; Hebrajczyków 12, 23

12. Duch Święty

Duch Święty nie jest bezosobową mocą, energią ani oddziaływaniem, lecz jest Bogiem, Duchem Świętym, trzecią osobą Bożą¹, który działa od początku stworzenia na różne sposoby. Jednakże w dniu Zielonych Świąt pojawił się w zastępstwie Pana Jezusa Chrystusa², aby objawić na świecie Ewangelię zwracając się do ludzkich serc³.

Chrzest w Duchu Świętym

Wszyscy ludzie, którzy są „martwi w swoich grzechach”⁴ nie mogą rozpoznać i przyjąć Chrystusa, jako swojego Zbawiciela⁵. Dlatego Duch Święty wlewa się⁶ On do wnętrza wybranych, aby się nawrócili i nowo narodzili⁷.

Ten zbawienny dar⁸ Ducha Świętego można też nazwać – w przeciwieństwie do wodnego chrztu Jana⁹ – chrztem duchowym lub chrztem ognia. Przez chrzest Duchem Świętym, zostaliśmy ochrzczeni w jedno ciało i jednego ducha¹⁰, przez co staliśmy się członkami ciała Chrystusa¹¹.

Jeszcze jedną różnicą chrztu duchowego jest to, że chrześcijanie otrzymują w nim wyposażenie do służby¹². Dlatego powinniśmy zawsze napełniać się Duchem Świętym, aby być przez niego wypełnionym¹³.

¹ Dz. Ap. 5, 3-4; zob. także punkt 2

² Jan 16, 7

³ Jan 16, 8-13

⁴ Efezjan 2, 1; 2, 14

⁵ 1 Koryntian 2, 14

⁶ Rzymian 5, 5; Mateusz 3, 11

⁷ Zob. punkt 10 „Nowonarodzenie”

⁸ Dz. Ap. 2, 38

⁹ Mateusz 3, 11; Łukasz 3, 16

¹⁰ 1 Koryntian 2, 13

¹¹ 1 Koryntian 2, 18

¹² Łukasz 3, 22; 4, 1; Dz. Ap. 1, 8; 4, 8; 7, 55; 8, 17; 9, 17; 13, 3-4, 19, 6; Rzymian 15, 19

Wewnętrzne mieszkanie Ducha Świętego

Po tym, jak Duch Święty wypełnił serce nowonarodzonego człowieka, pozostaje w nim¹ i powoduje nieustającą jego wewnętrzną przemianę tak², że taki człowiek goni za świętością, wydaje owoc Ducha³ i zostaje przez zamieszkałego w nim Ducha Świętego zachowany aż do końca⁴. Bez tej wewnętrznej działalności Ducha Świętego nikt nie może widzieć Pana⁵.

¹ Jan 14, 17

² 2 Koryntian 3, 18

³ Galacjan 5, 22

⁴ Filipian 1, 6; 1 Piotr 1, 5

⁵ Hebrajczyków 12, 14

Dary Ducha Świętego

Każdy wierzący stał się członkiem ciała Chrystusa przez nowonarodzenie¹. I tak, jak w naturalnym ciele każdy organ spełnia w ciele swoje funkcje, tak każdy chrześcijanin otrzymał przez Ducha Świętego dary do służby².

Na tym przykładzie Biblia³ pokazuje nam niewyczerpaną obfitość łaski. Przy czym wszystkie dary są dla duchowej⁵ praktyki⁴ i służby⁶ i wszystkie bez wyjątku są darami Ducha. Dlatego podniesienie wzroku jest znakiem darów nie do wyższego oceniania niż te naturalne dary Ducha⁷. Ponieważ na przykład mówiący językami jedynie siebie samego buduje, nie należy to bez konkretnego wyłożenia do zgromadzenia⁸. Dary Ducha nie są też wyświadczeniem dla szczególnych kwalifikacji⁹, lecz one przydają się dla tego, kto ustępuje. Nie, jeśli ich źródło nie jest nieodłączną miłością Bożą¹⁰.

Dary Ducha są dla zbudowania¹¹ kościoła, który powinien usilnie za nimi podążać¹² i stosować pod uwzględnieniem biblijnego porządku¹³. Duch Święty jednakże jest tym, który rozdaje charyzmy według swojej woli¹⁴.

¹ 1 Koryntian 12, 27

² 1 Koryntian 12, 18

³ Rzymian 12, 4-8; 1 Koryntian 12, 4-11+28-30; Efezjan 4, 7-12

⁴ Rzymian 12, 8; 1 Koryntian 12, 28

⁵ Rzymian 12, 7-8; 1 Koryntian 12, 8

⁶ 1 Koryntian 12, 10

⁷ 1 Koryntian 12, 19

⁸ 1 Koryntian 14, 27-28

⁹ Mateusz 7, 20-23

¹⁰ 1 Koryntian 13, 1-3

¹¹ 1 Koryntian 12, 7; 1 Koryntian 14, 26

¹² 1 Koryntian 14, 12

¹³ 1 Koryntian 14, 32-33

¹⁴ 1 Koryntian 12, 11

13. Żywa wiara

Wszyscy ludzie są zobowiązani wierzyć w jednego Boga, Stworzyciela Nieba i Ziemi¹ oraz wierzyć w jego Ewangelię², aby przez to podobać się Bogu³ i być zbawionym⁴. Dlatego Biblia domaga się, aby do wiary powołać wszystkich ludzi⁵. Jednakże ludzie z natury nie mają żadnej żywej wiary, lecz wiarę martwą⁶, przez którą nie mogą być zbawieni, dlatego konieczne jest, aby otrzymali taką wiarę, która pochodzi z łaski od Boga i jest szczególnym darem⁷. Ta żywa wiara działa w nowo narodzonych⁹ przez powiązanie w nich Ducha Świętego ze Słowem Bożym⁸. On też jest duchowym przewodnikiem¹⁰ tak, że dotknięci przez niego ludzie rozpoznają Chrystusa, jako swojego Zbawiciela, Jemu całkowicie ufają i otrzymują w Nim życie wieczne¹¹. Nawet, jeśli ta działająca od Boga wiara¹² będzie wielokrotnie zwalczana i osłabiana, to jednak ona rośnie¹³ i zachowa zwycięstwo¹⁴ przez Jezusa Chrystusa, który rozpoczął w nas tą wiarę i który też ją dokończy¹⁵.

¹ Psalm 78, 22; Rzymian 1, 20

² Jan 16, 19; 15, 22; 1 Jana 5, 10

³ Hebrajczyków 11, 6

⁴ Marek 16, 16

⁵ Dz. Ap. 17, 30; Marek 16, 15; Mateusz 28, 19

⁶ Jakub 2, 17; Jan 2, 23-24; 2 Tesaloniczan 3, 2

⁷ Efezjan 2, 8; Jan 6, 29; Hebrajczyków 12, 2

⁸ 1 Piotra 1, 23

⁹ 1 Jana 5, 1; Jan 1, 12-13

¹⁰ Efezjan 1, 18; 2 Koryntian 4, 6; hebrajczyków 11, 1

¹¹ Jan 3, 36; 6, 40

¹² Jan 6, 29

¹³ 2 Tesaloniczan 1, 3

¹⁴ 1 Jana 5, 4-5; Efezjan 6, 16

¹⁵ Hebrajczyków 12, 2

14. Pokuta i nawrócenie

Jeśli spostrzeże człowiek, że podarowana¹ jemu do duchowych spraw wiara² odeszła, wtedy rozpoznaje natychmiast złośliwość swojej upadłej natury, która przeciwstawia się świętej istocie Bożej i ściąga na siebie wieczne potępienie. Dlatego z powodu swoich grzechów, taki człowiek jest boleśnie trafiony i rozpoznaje, że musi nawrócić się do Chrystusa i odwrócić od swoich grzechów, jest to łaska i dar Boży³. Nikt nie powinien oczekiwać wymazania swoich grzechów pomijając krew Chrystusa, bez niej nie ma odpuszczenia naszych grzechów. Dlatego Biblia nawołuje do wszystkich ludzi, aby czynili pokutę i się nawrócili⁴. Rozpoznanie swoich grzechów nie jest tylko jednorazowym wydarzeniem podczas nowo narodzenia, lecz wielokrotnym w ciągu całego życia⁵, dlatego pokuta i nawrócenie od grzechów są konieczne przez całe życie⁶.

¹ Hebrajczyków 11, 1

² 1 Koryntian 2, 14; Efezjan 1, 18

³ Dz. Ap. 5, 31; 11, 18; Rzymian 2, 4; 2 Tymoteusz 2, 25; Hebrajczyków 12, 17

⁴ Dz. Ap. 2, 38; 17, 30

⁵ 1 Piotra 1, 23

⁶ 1 Jana 1, 9

15. Uzasadnienie sprawiedliwości

Boża sprawiedliwość objawia się zarówno w zakonie¹ jak i w jego synu Jezusie Chrystusie². Z powodu słabości naszego grzesznego ciała nie możemy wypełnić tego świętego i duchowego zakonu³, dlatego też stoimy pod potępieniem, jednakże Bóg podarował nam, wierzącym, Jezusa Chrystusa⁴, który wypełnił całą sprawiedliwość zakonu wymaganą przez Boga. Jako sprawiedliwość nie są nam policzone nasze uczynki i cokolwiek innego⁵, lecz wiara w to, co dokonał dla nas na krzyżu Jezus Chrystus⁶ oraz jego doskonałe posłuszeństwo⁷ Bożemu zakonowi⁸. Innymi słowy, chociaż chrześcijanie jeszcze popełniają grzech⁹, to na podstawie sędziowskiego aktu Bożego, który podarował im niezасłużenie sprawiedliwość w Chrystusie, dzięki niemu są sprawiedliwymi i nieoskarżonymi¹⁰.

To uzasadnienie sprawiedliwości jest dziełem łaski Bożej¹¹, którą my poznajemy, przyjmujemy i trzymamy, wyłącznie przez wiarę¹², przy czym wiara ta nie jest zasłużonym dziełem człowieka¹³, lecz również jest darem Bożym¹⁴.

Ci, którzy odnaleźli się w tym uzasadnieniu sprawiedliwości i pewności zbawienia tą prawdę rozumieją, jednakże nie, jako prawo do lekkomyślnego życia¹⁵, lecz jako siłę do panowania i najgłębszego dziękczynienia oraz posłuszeństwa by w praktyczny sposób pożądać sprawiedliwości.

¹ Psalm 119, 142; Rzymian 7, 12

² Psalm 45, 8; Rzymian 10, 4; 1 Jana 2, 1; 1 Piotra 3, 18

³ Rzymian 7, 14

⁴ Rzymian 8, 32

⁵ Rzymian 3, 20; Galacjan 2, 16

⁶ Rzymian 3, 24; 5, 9; 1 Jana 1, 7

⁷ Izajasz 53, 9; Mateusz 5, 17; Jan 8, 46; Hebrajczyków 4, 15; 1 Jana 3, 5

⁸ Rzymian 5, 19; 1 Koryntian 1, 30-31

⁹ 1 Jana 1, 8-10

¹⁰ Rzymian 8, 1; 1 Koryntian 6, 11

¹¹ Rzymian 4, 5; 8, 33

¹² Rzymian 1, 17; Rzymian 3, 22; Galacjan 2, 16; 3, 6; Filipian 3, 9; Hebrajczyków 10, 38

¹³ Rzymian 3, 24

¹⁴ Jan 6, 29; Efezjan 2, 8-9

¹⁵ Rzymian 3, 8; Galacjan 2, 17-18

16. Przyjęcie statusu dziecka

Wszyscy ci, którzy są nowo narodzeni i stali się sprawiedliwością, z woli Jezusa są dziećmi Bożymi¹. Chrystus jest jednorodzonym synem od wieczności, ale i my jesteśmy dziećmi przyjętymi², które Bóg Ojciec kocha taką samą miłością, jaką kocha swego syna Chrystusa³. W ten sposób zostaliśmy nazwani jego braćmi⁴ i jesteśmy w pełni Bożymi dziećmi, które kierują się radością, wolnością, prawem i obowiązkiem⁵.

¹ Jan 1, 12-13; 1 Jana 3, 1; Rzymian 8, 16

² W rzymian 8, 15; Galacjan 4, 5; i Efezjan 1, 5 jest użyte greckie słowo „huiiothesia” = Adopcja

³ Jan 17, 23+26

⁴ Rzymian 8, 29

⁵ Łukasz 10, 20; Rzymian 8, 17+21

Dlatego też noszą one imię Boże⁶ i cieszą się duchowym dziedzictwem⁷ oraz moją wolny dostęp do tronu łaski⁸. Mogą też one wołać „Abba Ojciec”⁹, ponieważ otrzymali od Niego zlitowanie, ochronę, troskę i wychowanie¹⁰. Dlatego, że są oni jego dziećmi, nigdy nie zostaną odrzuceni¹¹, lecz są zapieczętowani aż do dnia wejścia do wspańiałości Ojca¹² i do rozpoczęcia wiecznego zbawienia¹³, jako spadkobiercy obietnicy.

⁶ 2 Koryntian 6, 18; Objawienie 3, 12; 22, 4

⁷ Rzymian 8, 15

⁸ Efezjan 2, 18; Hebrajczyków 4, 16

⁹ Rzymian 8, 15; Galacjan 4, 6

¹⁰ Hebrajczyków 12, 7

¹¹ Jan 10, 27-30; Psalm 94, 14; Izajasz 54, 8-9; Klagelider 3, 31

¹² Efezjan 1, 13; 4, 30

¹³ Rzymian 8, 17; Galacjan 4, 7; Hebrajczyków 1, 14

17. Pewność zbawienia

Ci, którzy prawdziwie wierzą w Jezusa Chrystusa, prawdziwie go miłują, ufają mu i są przed nim szczerzy oraz chodzą przed Bogiem z dobrym sumieniem i trwają w jego Słowie, ci mogą być pewni w tym życiu, że znajdują się w stanie łaski¹. Mogą też oni bez powątpiewania cieszyć się z Bożej wspańiałości. Taka pewność nie jest tylko subiektywnym mniemaniem, że opiera się na jakiejś błędnej nadziei, lecz jest pewnością, która się opiera na obiecany zbawieniu, danym przez Boga na podstawie sprawiedliwości Chrystusa i jego przelanej krwi w Ewangelii². Ta żywa wiara tak silnie odbiera tą obietnicę³, że doświadczamy w całej pewności⁴ jak Duch Święty zaświadcza naszemu duchowi, że dziećmi Bożymi jesteśmy⁵. Ten stan łaski upewnia nas też, że przez działanie Ducha Świętego będziemy podobni do charakteru Chrystusa⁶.

Pewność zbawienia prawdziwych wierzących może też zostać na różne sposoby wstrząśnięta, a nawet zostać przerwana⁷. Może się tak wydarzyć na przykład przez to, że będzie ona gwałtownie zwalczana lub przez upadek w grzech, który rani sumienie i zasmuca Ducha Świętego⁸. Albo jeśli po prostu zaniedbują czytanie Biblii i modlitwę, opuszczają zgromadzenia i stają daleko od wieczerzy, przez to ich pewność także może być zaciemniona.

Jednakże nie tracą swojego szczęścia⁹, ponieważ są prawdziwymi dziećmi Bożymi w sercach, których mieszka nieprzemijające Boże ziarno¹⁰. Dlatego Duch Święty ochrania przed całkowitym zwątpieniem¹¹ i w odpowiednim czasie ożywia w nich pewność zbawienia tak, że znów na nowo mogą się cieszyć ze swojego błogosławionego zbawienia¹².

¹ 1 Jana 3, 1

² 2 Koryntian 1, 20; Hebrajczyków 6, 17-19

³ Hebrajczyków 11, 1-2

⁴ Hiob 19, 25; Rzymian 8, 38-39; 1 Koryntian 2, 12; 2 Koryntian 5, 1

⁵ Rzymian 8, 16

⁶ Mateusz 7, 20; Łukasz 6, 44; 1 Jana 3, 9+14; 5, 4+18

⁷ Psalm 13, 2; 30, 8

⁸ Psalm 32, 3-5

⁹ Jan 10, 28

¹⁰ 1 Piotra 1, 23

¹¹ Łukasz 22, 32

¹² Psalm 42, 6; 51, 14

18. Świętość

Podczas gdy usprawiedliwienie jest jednym ostatecznym stanem¹, to uświęcenie jednak jest procesem trwającym przez całe życie². Przy nowo narodzeniu do starej i niezbawionej natury jest nam dodana natura nowa, mianowicie natura Jezusa Chrystusa³. Pomiedzy tymi dwoma mieszkającymi w nas naturami przez całe życie toczy się nieprzejednana walka⁴. Przez świętą moc Chrystusa panowanie w nas grzechu będzie złamane tak, że żądza grzeszności pozostająca w starym człowieku będzie coraz bardziej i bardziej osłabiana i uśmiercana⁵. Z drugiej jednak strony święte cechy nowego człowieka będą tak ożywiane i umacniane⁶, że w końcu będziemy mieć tak podobny obraz do Boga, jaki jest w Chrystusie, że będziemy błyszczeć i zostaniemy przyjęci do Bożej wspólności⁷.

Świętość jest Bożym dziełem, którą przeprowadza w sercach przez swojego Ducha Świętego i przez swoje Słowo⁸. Bóg uświęca swoje dzieci także przez wszystkie życiowe doświadczenia i wydarzenia tak, że zostają wychowani po ojcowsku, prowadzeni są do duchowej dojrzałości i są przygotowani do niebiańskiego życia⁹. Poza tym jesteśmy zobowiązani wspierać się aktywnie na łasce Bożej¹⁰. Niestety często przy tym zawodzimy, jednakże przez krew Jezusa Chrystusa możemy codziennie otrzymać odpuszczenie grzechów¹¹ tak, że w przyszłości postępujemy coraz ostrożniej¹², a nasza wspólnota z Panem będzie coraz głębsza¹³.

¹ 1 Koryntian 6, 11

² Dz. Ap. 20, 23; Filipian 3, 10; Rzymian 6, 5-6

³ 2 Koryntian 5, 17; Rzymian 8, 9-10; Kolosan 1, 27

⁴ Galacjan 5, 17; 1 Piotra 2, 11; Rzymian 7, 14-23

⁵ Rzymian 6, 14; Galacjan 5, 24

⁶ Kolosan 1, 11; Efezjan 3, 16-19

⁷ 1 Jana 5, 4; 2 Koryntian 3, 18; 7, 1

⁸ Jan 17, 17; Efezjan 5, 26; 2 Tesaloniczan 2, 13

⁹ 1 Tesaloniczan 5, 23; 1 Koryntian 1, 8

¹⁰ 1 Piotra 1, 15-16; 3, 15; Filipian 4, 8; Efezjan 2, 10; Kolosan 3, 12

¹¹ Mateusz 6, 12; 1 Jana 1, 7+9; 2, 1-2

¹² 1 Piotra 5, 8; 1 Tesaloniczan 5, 6

¹³ Jan 17, 20+22-24+26

19. Chrzest

Pan Jezus powiązał działalność misyjną z chrztem w imieniu Ojca, Syna i Ducha Świętego¹. Jest on zewnętrznym znakiem jedności członków kościoła Jezusa² i powinien on oznaczać dla tych, którzy przyjmują chrzest, że przez wiarę są wewnętrznie pojednani z Chrystusem, są ukrzyżowani, pogrzebani i także z Nim zmartwychwstali³. Ponieważ przez łaskę pokuty i nawrócenia⁴ oddali na śmierć swoje życie niewiary i powstałi do nowego życia z Chrystusem Jezusem. Ponieważ chrzest jest porównany z pogrzebem, dlatego pojednany z Chrystusem wierzący powinien być podczas chrztu zanurzony.

¹ Mateusz 28, 19

² Dz. Ap. 2, 41; Galacjan 3, 17

³ Rzymian 6, 3-6

⁴ Dz. Ap. 2, 38; 22, 16

Nawet, jeśli do zbawienia jest potrzebna tylko wiara⁵, to każdy wierzący powinien jednak żądać także chrztu, bo jest on nieodzowny dla okazania naszego posłuszeństwa i poddania Chrystusowi, który na wzór sam także kazał się ochrzcić.

Aby się ochrzcić nie jest potrzebny żaden szczególny stopień dojrzałości, lecz tylko wyznanie, że może być zbawiony przez wiarę⁶, a po krótkim pouczeniu⁷, że jego nawrócenie⁸ jest wyrazem niezасłużonej łaski i przystąpi do niego z czystym i dobrym sumieniem⁹ bez wymuszania i popędzania.

⁵ Marek 16, 16

⁶ Dz. Ap. 8, 37

⁷ Dz. Ap. 8, 35-38; 16, 32-33

⁸ Dz. Ap. 2, 41; 8, 12; 9, 18

⁹ 1 Piotra 3, 21

20. Komunia święta

Nasz Pan Jezus w noc, w którą był wydany ustalił, jako znak nowego przymierza¹, świętą ucztę, tj. komunię świętą², którą jego kościół tak długo ma kontynuować aż do jego powrotu³. Jest ona symbolem ofiary cierpienia i śmierci Chrystusa⁴ i zarazem świętości Chrystusa⁵. Chleb i kielich⁶ w komunii świętej są znakiem (nie w czasie teraźniejszym) złamania ciała i przelania krwi Chrystusa. Przez to, że wierzący jedzą i piją wieczerzę, są pewni, że Chrystus jest obecny a oni w Nim oraz że mają udział w wiecznym zbawieniu⁷. Dlatego komunია święta jest wyrazem głębokiej wspólnoty pomiędzy Chrystusem a jego kościołem⁸ i między wszystkimi prawdziwie wierzącymi⁹. Aby wieczerza Pańska nie była dla nas na sąd, lecz do duchowego wzrostu, mamy sprawdzać siebie samych, czy spożywamy ją tylko zewnętrznie, czy przyjmujemy ją przez wiarę w Chrystusa z całego serca¹⁰.

¹ Marek 14, 24

² 1 Koryntian 11, 23-24

³ 1 Koryntian 11, 25-26

⁴ 1 Koryntian 11, 24-25

⁵ 1 Koryntian 11, 26

⁶ Mateusz 26, 28

⁷ Jan 6, 53-56; Mateusz 26, 26-28

⁸ 1 Koryntian 10, 16

⁹ 1 Koryntian 10, 17; 12, 12+27

¹⁰ 1 Koryntian 11, 27-29

21. Działalność misyjna

Na krótko przed swoim odejściem do nieba, Pan Jezus Chrystus w swoim testamencie pozostawił nakaz misyjny po całym świecie¹. Dlatego od całego chrześcijaństwa wymaga się, aby głosili Ewangelię wszystkim ludziom i narodom. To powinno się odbywać bez względu na osobę, niezależnie od wieku, płci, rodzaju mowy, rasy, wykształcenia i majątności. W poleceniu misyjnym jest też wymóg, aby się uczyć biblijnej prawdy, żeby przez to, a konkretnie przez uczniów Chrystusa mogły powstawać miejscowe kościoły.

¹ Mateusz 28, 18-20; Marek 16, 15-16; Łukasz 24, 47-48; Dz. Ap. 1, 8

Jezus Chrystus jest jedyną drogą do Boga i od niego zależy życie wieczne lub śmierć, dlatego, dlatego nakazu misyjnego nie może zatrzymać żadne Państwo, w którym nie jest głoszona Ewangelia lub też zabroniona z jakiegokolwiek innego powodu². Jednakże działalność misyjna powinna się odbywać bez przemocy w mądry i roztropny sposób we wszystkich okolicznościach i w zaufaniu na tym, że Duch Święty opanuje te serca przez zwycięstwo miłości w tych, którzy są przeznaczeni do życia wiecznego.

Nakaz misyjny przez nikogo też nie może być ani ograniczany ani też zatrzymany, ponieważ obowiązuje on aż do powtórnego przyjścia Jezusa, czyli do chwili, w której zostanie osiągnięta pełna liczba osób³ przeznaczonych na zbawienie. Dlatego powinniśmy pozyskiwać dusze aż do tego momentu⁴ i modlić się szczególnie za tych, którzy z powodu ich wyznania są prześladowani a nawet zabijani.

² Dz. Ap. 5, 29

³ Rzymian 11, 25

⁴ Jan 9, 24; Koryntian 9, 22

22. Kościół

Kościół w Nowym Testamencie znaczy tyle samo, co „Powołani”¹. Istnieje on przez wybranych wierzących z całego świata i wszystkich czasów, którzy są lub dopiero będą zjednoczeni z Chrystusem, jako głową Kościoła. Jest to uniwersalny obraz nowonarodzonych² w niebie i na ziemi, jako nieograniczony kościół. Kościół jest ciałem Chrystusa, Jego narzeczoną, rodzinnym stadem lub też Bożym Izraelem i Jego świątynią.

Cały Kościół będzie rozpoznany na Ziemi, jako obraz wspólnego ciała Chrystusa. Wierzący w Kościele poddają się biblijnemu przewodnictwu we wspólnocie, w łamaniu chlebem i modlitwie³, w tym wszystkim są oni jednością⁴ i rosną w tym, który jest głową⁵.

¹ Z greckiego słowa „ekklesia”

² Hebrajczyków 12, 23

³ Dz. Ap. 2, 42

⁴ Jan 17, 21-22

⁵ Efezjan 4, 15

23. Dobre uczynki

Przed Bogiem dobrymi uczynkami nie są te, które wymyślą po prostu nie nowonarodzeni ludzie¹. Nawet, jeśli są w ramach pomocy charytatywnej uczynione niewierzącym, które są akurat zgodne z Bożym przykazaniem i w zasadzie lepiej żeby one były niż żeby ich nie było, lecz mimo to w tych wszystkich uczynkach przez Bogiem są dalej grzesznymi². Ponieważ wspólne uczynki niewierzących nie są czynione dla chwały Bożej³ i są czynione w sprzecznością do Boga⁴. Dlatego żaden człowiek nie może być przez dobre uczynki zbawionym⁵ nawet, jeśli są uczynione w najlepszych zamiarach.

¹ Mateusz 15, 9; Marek 7, 8; Kolosan 2, 8

² 1 Mojżeszowa 4, 3+5; 1 Koryntian 13, 3; Hebrajczyków 11, 4+6; Rzymian 3, 12-18

³ Mateusz 6, 2; 1 Koryntian 10, 31; Kolosan 3, 17; 1 Piotra 4, 11

⁴ Rzymian 8, 7

⁵ Rzymian 3, 20; 4, 6; Galacjan 2, 16; Efezjan 2, 8-9

Sami chrześcijanie też nie wnoszą żadnych dobrych uczynków, które są ważne przed Bogiem. Te ostatecznie stwarza Duch Święty, który stwarza w sercach chcenie i wykonanie jakiegoś dzieła. Zatem dobre uczynki wierzących nie są przyczyną, lecz rezultatem ich nowo narodzenia. Są one owocem i cechą ich odnowionej natury, dzięki której z wdzięcznością i pilnością starają się czynić dobrze i czynić dobrze nie poprzestają. Za to otrzymają oni niebiańską nagrodę i to nie jako zasłużoną lub zapracowaną, lecz z łaski.

⁶ Jan 15, 4-5

⁷ Rzymian 8, 3-4; Galacjan 5, 22-23; Efezjan 2, 10

⁸ Filipian 2, 13; Hebrajczyków 13, 21

⁹ Mateusz 7, 20

¹⁰ Efezjan 2, 10; 2 Tesaloniczan 3, 13; Galacjan 6, 9; Hebrajczyków 13, 16

¹¹ Rzymian 4, 4; 11, 35-36; 1 Koryntian 4, 7

24. Życie po śmierci

Po śmierci ciało człowieka obróci się w proch¹. Ale jego dusza ani nie umiera ani nie śpi, ponieważ posiada istotny element nieśmiertelności i kieruje się ona natychmiast do Boga, który ją wcześniej dał². Dusze tych, które przez łaskę stały się doskonałe i święte zostaną przyjęte do niebiańskiej wspaniałości. Będą one przy Chrystusie i zobaczą twarz Boga³, podczas gdy czekają jeszcze na zbawienie swoich ciał⁴. Dusze niewierzących natomiast zostaną wrzucone do piekła, gdzie w ciemnościach i mękach przechowywane będą na dzień sądu. Pismo Święte nie zna żadnych innych dróg i rodzajów oddzielenia ciała od duszy oprócz tych dwóch.

¹ 1 Mojżeszowa 3, 19; Psalm 104, 29

² Kazn. Salomona 12, 7; Dz. Ap. 7, 59

³ Łukasz 23, 43; 2 Koryntian 5, 8; Filipian 1, 23; Hebrajczyków 12, 23

⁴ Rzymian 8, 23

25. Powtórne przyjście Jezusa

Jezus Chrystus przyjdzie ponownie w dniu ostatecznym z władzą i wspaniałością. Będzie to osobiste i triumfujące pojawienie¹. Kiedy przyjdzie powtórnie będzie swoje działo zbawienia koronować, czas historii tego świata zakończy się na zawsze i odbędzie się sąd². Przy tym potężnym wydarzeniu będzie towarzyszyć pochwylenie wierzących³. Najpierw powstaną z grobów umarłe ciała dzieci Bożych, a potem zostaną one pochwycone do Bożej wspaniałości wspólnie z pozostałymi żyjącymi chrześcijanami⁴. Tam odbędzie się wesele Chrystusa, Baranka Bożego⁵, z Jego narzeczoną, czyli wybranym kościołem⁶ ze wszystkich czasów i narodów. Wtedy otrzymają oni obiecaną wspaniałość i na zawsze będą panować z Chrystusem.

¹ Mateusz 16, 27; 24, 30; Dz. Ap. 1, 11; Hebrajczyków 9, 28; Objawienie 1, 7

² Mateusz 24, 3; 16, 27

³ 1 Tesaloniczan 4, 17

⁴ 1 Tesaloniczan 4, 16-17

⁵ Objawienie 19, 7-8; 21, 9; Mateusz 22, 2

⁶ Efezjan 5, 23

Czasu ani godziny powtórnego przyjścia Chrystusa nie zna nikt i nie może też być przez nikogo obliczone⁷. Jednakże daje jednoznaczne znaki zbliżającego się powtórnego przyjścia Pana⁸. Na przykład będzie przed tym głoszona Ewangelia wszystkim narodom⁹ i nawróci się do Chrystusa także mnóstwo Żydów¹⁰. Nad Bogiem – otrzyma przewagę bezprawie¹¹, chrześcijanie będą prześladowani na całym świecie¹² i pojawi się wielu fałszywych proroków i zmyślane nauki¹³. Biblia mówi także o wzroście wojen, terroryzmie, gwałtach¹⁴ i także ciężkich klęskach żywiołowych¹⁵, jako znak nadchodzącego czasu ostatecznego.

Dla wszystkich, którzy nie są przygotowani na przyjście Chrystusa straszną katastrofą. Dlatego powinniśmy zostać znalezieni, jako prawdziwi chrześcijanie, którzy prowadzą takie życie, w którym przez łaskę Ducha Świętego są dotowi¹⁶ w każdym czasie spotkać się z Chrystusem.

⁷ Mateusz 24, 36+44; 1 Tesaloniczan 5, 2-3

⁸ Mateusz 24, 3+32-33

⁹ Mateusz 24, 14

¹⁰ Rzymian 11, 25-26

¹¹ Mateusz 24, 10+12; 2 Tymoteusza 3, 1-5; 2 Tesaloniczan 2, 1-12; 2 Piotra 3, 3

¹² Mateusz 24, 9-10

¹³ Mateusz 24, 4+11+23-25; 1 Tymoteusz 4, 1

¹⁴ Mateusz 24, 6-7

¹⁵ Mateusz 24, 7; Łukasz 24, 11

¹⁶ Mateusz 24, 44; 25, 10